

Признання

Білиловський Кесар Олександрович

Люблю тебе, моя дружино,
Моя порадонько єдина!
Люблю тебе, як і колись,
Коли уперше ми зійшлись.
І враз, ми полум'ям кохання
Спалахнули, мов зоря рання,
І дух на легких крилах мрій
Витав, і в серці від надій
Нові підіймались сили,
І щастям очі нам світили.

Люблю тебе, люблю дружино!..
Ту несподівану хвилину
Й твою солодку, хвильну річ
Забуть мені повік невміч,
Коли, неначе пташка з неба
Защебетала й все, що треба
Для щастя, все ти принесла,
Як в мій курінь сама прийшла,
Змінявши на курінь сіроми
Розкішні батьківські хорони.

Люблю тебе, моя ти доле,
Як не любитиму ніколи.
Ти бачиш, ясочко, сама,
Що в грудях зрадоньки нема,
Що в грудях серце вірно б'ється.
З дороги правди не схибнеться,
Що й досі, як і навесні,
Ти квіткою цвітеш мені
Найкращою, що квітне в маї, —
Фіалкою в зеленім гаї.
Люблю... і буду шанувати,
Бо ти є діток наших мати,
Що мов лебідка лебедят,
Викохуєш наших малят:
До себе ніжно горнеш, криєш,
Впадаєш коло них і млієш,
За кожним кроком їх тремтиш.
То сміхом срібним задзвениш,
Мов в храм тобі відкрилась брама
Як вчуєш рідний поклик "мама!"

Постійна адреса: http://ukrlit.org/bilylovskyi_kesar_oleksandrovykh/pryznannia